

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **H. K.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 27 maja 2025 r.

wniosku obrońcy o wyłączenie sędziów SN: Małgorzaty Bednarek, Adama Rocha i Ryszarda Witkowskiego od udziału w sprawie kasacyjnej o sygn. akt IV KK 194/25 na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosku obrońcy skazanego H. K. o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Małgorzaty Bednarek, Adama Rocha i Ryszarda Witkowskiego od udziału w sprawie o sygn. akt IV KK 194/25 nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2025 r. obrońca skazanego H. K. – adw. A. S. na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyłączenie sędziów SN: Małgorzaty Bednarek, Adama Rocha i Ryszarda Witkowskiego od rozpoznania sprawy kasacyjnej o sygn. akt IV KK 194/25 z uwagi na istnienie okoliczności wywołującej uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziów w przedmiotowym postępowaniu, a polegającej na nominowaniu ww. na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego na mocy uchwał

Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), co powoduje, zdaniem obrońcy, że wskazani sędziowie nie są w stanie zapewnić standardów przewidzianych w ustawie zasadniczej oraz Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a w szczególności tych wskazanych w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz w art. 6 ust. 1 EKPCz, wobec czego nie są w stanie przeprowadzić tego postępowania w sposób rzetelny i bezstronny (*pkt I*). Dodatkowo, kierując sprawę na posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziów, na podstawie art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k., wniósł o wyłączenie od rozpoznania wniosku z pkt. I niniejszych sędziów: Małgorzaty Manowskiej, Jacka Błaszczyka, Beaty Janiszewskiej, Jacka Widły, Mariusza Łodki, Marcina Krajewskiego, Kamila Zaradkiewicza, Marcina Łochowskiego, Tomasza Szanciły, Joanny Misztal-Koneckiej, Marka Motuka, Marka Siwka, Antoniego Bojańczyka, Leszka Boska, Pawła Czubika, Romualda Dalewskiego, Igora Zgolińskiego, Leszka Bieleckiego, Janusza Niczyporka, Mirosława Sadowskiego, Marka Dobrowolskiego, Krzysztofa Wiaka, Ewy Stefańskiej, Marii Szczepaniec, Grzegorza Żmija, Joanny Lemańskiej, Pawła Czubika, Aleksandra Stępkowskiego, Pawła Księżaka, Tomasza Demendeckiego, Oktawiana Nawrota, Adama Redzika, Jana Majchrowskiego, Jarosława Sobutki, Tomasza Przesławskiego, Elżbiety Karskiej, Mariusza Załuckiego, Krzysztofa Wesołowskiego, Macieja Kowalskiego, Pawła Kołodziejskiego, Pawła Wojciechowskiego, Zbigniewa Kapińskiego, Renaty Żywickiej, Adama Doliwy, Krzysztofa Grzesiowskiego, Dariusza Pawłyszczę, Stanisława Stankiewicza, Roberta Stefanickiego, Grzegorza Pastuszko, Krzysztofa Wiaka, Małgorzaty Wąsek-Wiaderek, Agnieszki Żywickiej, Piotra Telusiewicza, a także każdego innego sędziego, nominowanego na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przez Prezydenta RP na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) z uwagi na to, że przedmiotowa sprawa dotyczy ich bezpośrednio, co przejawia się w nominowaniu ich na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przez Prezydenta RP na mocy uchwały Krajowej

Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), co powoduje, że niniejsi sędziowie nie spełniają standardów przewidzianych w ustawie zasadniczej oraz Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, w związku z czym, rozpoznając wniosek o wyłączenie od rozpoznania sprawy (z pkt I) musieliby ocenić prawidłowość powołania sędziego SN Adama Rocha do orzekania, w sytuacji gdy sami zostali wadliwie powołani do orzekania przez nieprawidłowo ukształtowaną Krajową Radę Sądownictwa, co implikuje, że ta sprawa dotyczy ich bezpośrednio (*pkt II*).

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanego powołał szereg judykatów mających wskazywać na to, że udział w składzie sądu osoby powołanej na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w ww. trybie prowadziłby do nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a także naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (*vide* uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I–4110–1/20). Zaznaczył, że ww. uchwała w żadnym stopniu nie traci na swojej aktualności ze względu na fakt wydania postanowienia przez Trybunał Konstytucyjny z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. Kpt 1/20 (OTK-A 2020, nr 15), co *expressis verbis* potwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt I KZP 1/20 - "[u]chwała połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20, rozstrzyga wątpliwości będące istotą zadanego pytania prawnego, pomimo wprowadzenia zmian legislacyjnych, do których doszło po podjęciu tej uchwały. Wiążący charakter uchwały połączonych Izb nie daje w tej sprawie pola do dokonywania ustaleń i ocen uznanych za niedopuszczalne przez art. 29 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym" (zob. postanowienie SN z 25.06.2020 r., I KZP 1/20, OSNKW 2020, nr 7, poz. 26) - w związku z czym jako nadal obowiązująca i mająca charakter wiążący powinna znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie. Nadmieniał, że wszyscy trzej wyznaczeni do rozpoznania sprawy sędziowie Sądu Najwyższego zostali powołani przez

Prezydenta RP na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w tej samej wadliwej procedurze, tj. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), a ta okoliczność wywołuje uzasadnioną wątpliwość co do ich bezstronności w rozpoznawanej sprawie. Obrońca wskazał również na okoliczność orzekania jednego z ww. sędziów uprzednio w Izbie Dyscyplinarnej SN, w której to sędzia Adam Roch pełnił także funkcję Prezesa, która to Izba w ocenie obrońcy "została nieprawidłowo ukształtowana" (tak SN w wyroku z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. III PO 7/18 oraz ETPCz w wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., 43447/19, Reczkowicz v. Polska, LEX nr 3199038), co wywołuje dodatkowe wątpliwości co do ich bezstronności.

W kontekście dodatkowego wniosku zawartego w pkt II *petitum*, dotyczącego wyłączenia wskazanych tam sędziów SN od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziów SN: Adama Rocha, Ryszarda Witkowskiego oraz Małgorzaty Bednarek, podniósł, że odnośnie do tych sędziów również istnieją realne obawy co do ich bezstronności oraz niezależności bowiem wszyscy ci sędziowie zostali również powołani przez Krajową Radę Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), tym samym i oni nie spełniają standardów konstytucyjnych oraz prawnomiędzynarodowych, w związku z czym brak jest pewności, czy mogliby oni rozpatrzyć wniosek z pkt. I w sposób bezstronny. Powołanie któregośkolwiek z sędziów wskazanych w pkt. II *petitum* do rozpoznania wniosku o wyłączenie ww. sędziów SN, w ocenie obrońcy skazanego skutkowałoby tym, że taki sędzia "rozpoznawałby sprawę, która niejako dotyczy go bezpośrednio", a jego uwzględnienie "implikowałoby, że rozpoznanie tego wniosku również obarczone jest wadliwością, bowiem zostało dokonane przez nienależycie ukształtowany skład sędziowski." (k. 39-46).

Jak wynika z adnotacji Kierownika Sekretariatu Wydziału IV Izby Karnej SN zamieszczonej na karcie 48 akt sprawy, na podstawie zarządzenia Prezesa Izby Karnej z dnia 19 maja 2025 r., przedmiotowy wniosek został zarejestrowany w repertorium "KRI" pod numerem 1029, a następnie przydzielony sędziemu sprawozdawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek okazał się niezasadny i nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie należało przypomnieć, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego "[...] zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U2/20, który w myśl art. 190 ust. 1 Konstytucji RP ma moc powszechnie obowiązującą, uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I–4110–1/20, nie wiąże formalnie sędziów Sądu Najwyższego, natomiast zawarte w niej myśli mogą być wykorzystywane w praktyce orzeczniczej w granicach normalnych sposobów wykładni prawa" (tak, wśród wielu innych, m. in., postanowienia SN z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. IV KO 86/21; 28 lutego 2023 r., sygn. III KK 23/23; 7 grudnia 2023 r., sygn. I KK 162/23; 7 marca 2024 r., sygn. III KK 508/23; 13 czerwca 2024 r. sygn. II KO 36/24; 1 października 2024 r. sygn. I USK 184/24; 14 października 2024 r. sygn. I Zo 91/23 czy 29 października 2024 r. sygn. II USK 352/23).

Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, jakoby za bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. czy też naruszenie standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE i art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności można uznać okoliczności wskazane w powołanej powyżej uchwale. W tym zakresie wystarczające jest odesłanie do uzasadnień postanowień Sądu Najwyższego, w których w sposób znacznie szerszy przedstawiono argumentację przemawiającą z tym, że okoliczności, o których traktuje uchwała sygn. akt BSA I–4110–1/20 mogą być oceniane jedynie w pryzmacie tzw. względnych powodów odwoławczych, tj. z punktu widzenia regulacji określonej w art. 438 pkt 2 k.p.k. Innymi słowy potencjalne naruszenie standardu rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd w związku z powołaniem sędziego (w tym sędziego Sądu Najwyższego) przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) w konkretnej sprawie winno i może być rozpatrywane wyłącznie w kategoriach obrazu przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia (względna przyczyna odwoławcza), co

zostało szczegółowo uzasadnione m. in. w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2022 r., sygn. akt V KK 660/21 oraz z dnia 30 listopada 2022 r., sygn. akt II KK 468/21.

Przechodząc zaś obecnie do oceny wniosku o wyłączenie sędziów SN: Małgorzaty Bednarek, Adama Rocha i Ryszarda Witkowskiego, złożonego przez obrońcę skazanego H. K., należy powiedzieć, co następuje. Zgodnie z art. 41 § 1 k.p.k. sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Chodzi tutaj o takie układy faktyczne, w których określone zachowanie sędziego (albo określona sytuacja, w której znajduje się dany sędzia) w prowadzonym przez niego postępowaniu bądź też w życiu prywatnym rodzi obiektywnie uzasadnioną wątpliwość do jego bezstronności, bowiem rzutuje na określony stosunek sędziego do stron lub sprawy będącej przedmiotem rozstrzygnięcia w danym postępowaniu (albo nawet ujawnia określony stosunek sędziego do stron lub sprawy będącej przedmiotem rozpoznania).

Wykładnia art. 41 § 1 k.p.k. prowadzi do wniosku, że dyspozycja tego przepisu — wbrew temu, co się bez wskazania na jakiekolwiek przekonywające argumenty przyjmuje w niektórych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia z: 26 października 2022 r., sygn. V KK 413/20; 1 lutego 2023 r., sygn. V KK 413/20; 17 października 2023 r., sygn. IV KK 279/23; 7 grudnia 2023 r., sygn. IV KK 279/23; 20 lutego 2024 r., sygn. V KK 266/23; 4 kwietnia 2024 r., sygn. V KK 193/23 czy 20 maja 2024 r., sygn. III KK 168/24; niektóre z rozstrzygnięć Sądu Najwyższego poszły aż tak daleko, że w istocie w ogóle w sposób "materialny" nie nawiązywały do okoliczności stypizowanych w art. 41 § 1 k.p.k., np. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. I KK 385/23, w którym całkowicie instrumentalnie i w oderwaniu od art. 41 § 1 k.p.k. przyjęto, że cyt.: "[j]edyną możliwością usunięcia uzasadnionych wątpliwości natury konwencyjnej i konstytucyjnej, jak również zapewnienia stronie postępowania składu Sądu Najwyższego, w którym nie uczestniczy sędzia, wobec którego w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka formułowane są rzeczowe, silnie uzasadnione zastrzeżenia odnoszące się do udziału w procedurze nominacyjnej

niepełniających wymogów obiektywizmu i niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej, było zatem uwzględnienie wniosku i wyłączenie Sędzi[ego] SN Adama Rocha od rozpoznania kasacji"; podobnie postanowienie SN z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. III KK 339/22) upatrujących podstawę wyłączenia sędziów powołanych przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw w konstrukcji "braku instytucjonalnej bezstronności", a zatem na figurze prawnej nieznannej ustawie postępowania karnego — nie obejmuje tych sytuacji, w których wątpliwości podnoszone przez stronę nie mają charakteru ściśle wiążącego się z istotą sprawy, tj. gdy nie odnoszą się do konkretnych elementów sprawy (tj. zaszłości natury faktycznej, przebiegu procesowego sprawy itp.), stanowiąc jedynie wypadkową krytycznej oceny przyjętych przez ustawodawcę rozwiązań legislacyjnych czy podzielenia poglądu, że określone rozwiązania normatywne nie dają — w przekonaniu uczestnika postępowania — gwarancji bezstronnego rozpoznania sprawy.

Należy podzielić wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego trafne zapatrywanie, że w "regulacji z art. 41 § 1 k.p.k. chodzi o okoliczności natury faktycznej, względnie zdarzenia procesowe, które mogłyby uzasadniać wątpliwości co do obiektywnego rozstrzygnięcia sprawy przez konkretnego sędziego. Do okoliczności takich nie należą natomiast rozwiązania legislacyjne dotyczące ustroju sądownictwa" (postanowienie SN z dnia 22 listopada 2023 r., sygn. II KK 7/23).

Trzeba także wskazać na to, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 marca 2020 r., sygn. P 22/19 (Dz.U. poz. 413) art. 41 § 1 k.p.k. w związku z art. 42 § 1 k.p.k. w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wniosku o wyłączenie sędziego opartego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. nie można osnuć na okoliczności nawiązującej do powołania sędziego w trybie, w którym jego kandydatura była

opiniowana przez Krajową Radę Sądownictwa powołaną na zasadach określonych w art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zatem kwestie ustrojowe (normatywne) związane z trybem powoływania sędziów (a mówiąc precyzyjniej: określone unormowania ustawowe regulujące ustrój wymiaru sprawiedliwości w zakresie szeroko rozumianego trybu i zasad powoływania sędziów) nie mogą stanowić podstawy wniosku o wyłączenie sędziego. Wnioski składane na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. mogą bowiem dotyczyć li tylko określonych kwestii faktycznych, nie zaś prawnych (prawno-ustrojowych). Szerzej zagadnienie to zostało rozwinięte m. in. w postanowieniu SN z dnia 21 czerwca 2023 r., sygn. IV KK 460/19, w którym wyrażono zasługujący na akceptację pogląd, że "prawo i obowiązek orzekania sędziego obejmuje każdą kwestię natury prawnej i z powodu takiej kwestii, która byłaby przedmiotem orzekania, nie sposób skutecznie żądać wyłączenia sędziego. Przeciwnie stanowisko prowadzi *ad absurdum*, gdyż oczywiste jest, że przedmiotem określonego wniosku mogłaby być kwestia ustrojowa dotycząca każdego sędziego, niezależnie od czasu i trybu powołania. W takiej sytuacji [...] nie istniałby sąd, który mógłby kwestię tę skutecznie rozważyć i rozstrzygnąć. Z tego względu treścią art. 41 § 1 k.p.k. objęte są jedynie okoliczności natury faktycznej" (analogicznie: postanowienie SN z dnia 22 listopada 2023 r., sygn. II KK 7/23).

Na marginesie tylko należało wskazać, że — ujmując kwestię możliwie najbardziej ogólnie — z procesowego punktu widzenia co najmniej niejasna jest zastosowana przez adw. A. S. w pkt. II-gim wniosku o wyłączenie sędziów osobiwa formuła brzmiąca: "kierując sprawę na posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziów [...]". Przypomnieć więc należy tylko, że w myśl obowiązującej obecnie ustawy postępowania karnego to nie obrońca, ale Sąd decyduje o ewentualnym skierowaniu sprawy na posiedzenie. Niezależnie od tego należy podkreślić, że Kodeks postępowania karnego nie zna instytucji abstrakcyjnego (*pro futuro*) wniosku o wyłączenie sędziego(-ów), niedopuszczalne jest więc formułowanie wniosku o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziów niewyznaczonych do jej rozstrzygnięcia w dacie formułowania pisma procesowego.

W niniejszej sprawie nie znajduje również zastosowania recypowana przez obrońcę skazanego argumentacja nawiązująca do wątpliwości co do możliwości

dochowania przez sędziów objętych wnioskiem o wyłączenie standardów bezstronności w rozpatrywanej sprawie odnośnie kwestii "istotnych z punktu widzenia władzy", w szczególności "interesów majątkowych Skarbu Państwa lub spraw karnych, w których oskarżycielem publicznym jest prokuratura, a na jej czele stoi obecnie Minister Sprawiedliwości jako Prokurator Generalny". Należy zauważyć, że na tle konkretnych okoliczności sprawy dotyczącej H. K., którego oskarżono o trzy czyny z art. 286 § 1 k.k., a ostatecznie uznano go winnym trzech występków z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k., nie może być mowy o żadnych kwestiach "istotnych z punktu widzenia władzy", w szczególności "interesów majątkowych Skarbu Państwa".

Rozważając ten wątek argumentacyjny podniesiony we wniosku o wyłączenie nie sposób wszak abstrahować od tego, za co konkretnie w niniejszej sprawie został skazany H. K. Przecież to właśnie od oceny charakteru przypisanych mu przez sądy czynów zależy udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy orzekanie przez sędziów obecnie wskazanych we wniosku o wyłączenie może budzić wątpliwości z punktu widzenia tego, że orzekając w przedmiocie kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 30 kwietnia 2024 r. (na korzyść skazanego H. K.) mieliby się oni odnosić do kwestii "istotnych z punktu widzenia władzy, w szczególności interesów majątkowych Skarbu Państwa lub spraw karnych, w których oskarżycielem publicznym jest prokuratura".

Przypomnieć należy, że pokrzywdzonymi trzema występками (popelnionymi w formie zjawiskowej pomocnictwa do czynów popelnionych m. in. przez G. i R. braci R.) przypisanymi H. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 lipca 2023 r., sygn. IX K 609/22 byli kolejno U. B., B. J. i A. W. Mechanizm działania sprawcy polegał na tym, że jako kierowca korporacji taksówkarskiej [...] z centralą w R. po kilkukrotnym otrzymaniu zlecenia przewożenia paczek z nieznaną mu zawartością, a następnie doręczenia ich nieznanym osobom, podejmował się takich zleceń, każdorazowo otrzymując zapłatę za taki kurs (w latach 2018-2019). Jak ustalił Sąd *meriti*, podczas jednego z takich kursów dostał od nieznanego mu mężczyzny telefon komórkowy wraz z kartą SIM oraz gotówkę w kwocie 750,00 zł. Nieznajomy poprosił go o przechowanie tych rzeczy informując, żeby czekał na

kolejne zlecenia. W 2019 roku nieznany mężczyzna zadzwonił do H. K. polecając mu odebranie paczki w R. przy ulicy [...]. W dniu 25 marca 2019 r. odebrał on paczkę od G. R. przekazując mu jednocześnie telefon z kartą i pieniądze. Odebraną paczkę z pieniędzmi pokrzywdzonej U. B. H. K. zawiózł do S., przy czym w trakcie jazdy osoba dzwoniąca do niego z zastrzeżonego numeru zmieniała miejsce docelowe. Odebrał ją nieznany mu mężczyzna, którego kojarzył z poprzednich zleceń.

W dniu 27 marca 2019 r. H. K. ponownie odebrał od G. R. paczkę w R. i ponownie dostarczył ją do S. do tego samego mężczyzny co wcześniej. W paczce znajdowały się pieniądze spakowane przez pokrzywdzoną B. J. Mężczyzna ten przekazał H. K. kartę SIM, pieniądze w kwocie 100 zł, za które miał kupić nowy telefon komórkowy.

W dniu 29 marca 2019 r. H. K. kolejny raz odebrał paczkę w R. od G. R. Była to pierwsza z dwóch paczek spakowanych przez pokrzywdzonego A. W., a następnie doręczył ją mężczyźnie w K. Był to ten sam mężczyzna, który wcześniej odbierał przesyłki.

Wszyscy pokrzywdzeni (osoby w podeszłym wieku) byli ofiarami oszustwa w wersji jednej z metod/wariantów "na wnuczka" (tu: "na policjanta"). Ufając w zapewnienia nieustalonej osoby podającej się za funkcjonariuszkę Policji, pokrzywdzeni wprowadzeni w błąd odnośnie zdarzenia drogowego spowodowanego rzekomo przez ich córki i powodowani koniecznością przekazania znacznych środków osobom rzekomo pokrzywdzonym w wypadkach, rozporządzili własnym mieniem (gotówką, biżuterią) pakując je i wydając przysłanym na miejsce mężczyznom (G. R., który do wskazanych miejsc jeździł z bratem R. R.), a następnie trzykrotnie, przekazując je H. K. Wszyscy skazani (H. K. oraz G. i R. bracia R.) w przestępczym procederze pełnili rolę tzw. "odbieraków" – G. i R. bracia R. odbierali pieniądze od pokrzywdzonych, przekazywali je H. K., który przewoził je kolejnej osobie trzeciej, ułatwiając nieznanym sprawcom popełnianie licznych oszustw. Szkoda spowodowana tymi czynami to odpowiednio: wobec U. B. – mienie w postaci pieniędzy w wysokości 32.000 zł oraz 500 euro (co stanowiło równowartość 2.110 zł), wobec B. J. – mienie w postaci pieniędzy w wysokości 25.000 zł zaś wobec A. W. – mienie w postaci pieniędzy w wysokości 71.900 zł,

21.000 euro (co stanowi równowartość 90.327,03 zł), 6.000 dolarów australijskich (co stanowi równowartość 16.304,40 zł), biżuterii złotej w postaci obrączek ślubnych, pierścionków i naszyjnika łącznej wartości 6.700 zł.

Nie wiadomo więc, w czym obrońca skazanego H. K. upatruje istnienia w sprawie kwestii cyt.: "istotnych z punktu widzenia władzy, w szczególności interesów majątkowych Skarbu Państwa" (co miałyby stać na przeszkodzie rozpoznania sprawy przez sędziów Sądu Najwyższego objętych wnioskiem o wyłączenie, jako szczególnie związanych z "władzą" czy Skarbem Państwa), skoro jako żywo postępowanie zakończone wydaniem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 30 kwietnia 2024 r., sygn. VI Ka 1115/23, zmieniającego odnośnie H. K. wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 lipca 2023 r., sygn. IX K 609/22 (redukcja orzeczonej kary pozbawienia wolności, zastosowanie wobec skazanego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary na okres trzech lat próby) dotyczyło interesów *par excellence* prywatnych (spowodowanie szkody na mieniu osób prywatnych tj. U. B., B. J. i A. W.). Rozważanie kwestii istnienia jakiegoś *iunctim* pomiędzy kryterium skodyfikowanym w art. 41 § 1 k.p.k., płaszczyzną niezależności i bezstronności sądu a przedmiotem sprawy karnej H. K. (zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 30 kwietnia 2024 r., sygn. VI Ka 1115/23) jest całkowicie bezprzedmiotowe. Brak jest jakichkolwiek rzeczowych podstaw do formułowania tezy o istnieniu jakiegokolwiek powiązania pomiędzy poniesioną przez pokrzywdzonych szkodą a "interesami majątkowymi Skarbu Państwa", nie mówiąc już o jakimkolwiek związku przedmiotowej sprawy z "kwestiami istotnymi z punktu widzenia władzy, w szczególności [z] interes[ami] majątkowy[mi] Skarbu Państwa". Zresztą autor wniosku o wyłączenie poprzestał w tym zakresie na abstrakcyjnym przywołaniu fragmentu uzasadnienia uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I–4110–1/20, nie zadając sobie trudu zaprezentowania odniesienia tych abstrakcyjnych rozważań do konkretnej sprawy kasacyjnej zawisłej przed najwyższym organem władzy sądowniczej.

Okoliczności, że oskarżycielem publicznym w tej sprawie (jak w setkach tysięcy toczących się w całej Polsce) był prokurator (realizujący swoje czynności w

ramach prokuratury, na czele której stoi obecnie Minister Sprawiedliwości jako Prokurator Generalny), również nie sposób zaliczyć do zaszłości mających jakiegokolwiek znaczenie w kontekście zgłoszonego wniosku o wyłączenie sędziów wyznaczonych do rozpoznania sprawy kasacyjnej o sygn. akt IV KK 194/25. Stosując osobliwe rozumowanie autora wniosku o wyłączenie należałoby uznać, że *ex definitione* żadna sprawa karna z oskarżenia publicznego nie może zostać rozstrzygnięta przez sędziego, skoro w tych sprawach karnych, statystycznie dominujących w praktyce, oskarżycielem jest zawsze prokurator (art. 45 § 1 k.p.k.), co rzekomo ma oznaczać, że w każdej takiej sprawie chodzi o cyt.: "kwestie istotne z punktu widzenia władzy". W takiej optyce kwestią "istotną z punktu widzenia władzy" byłoby prawidłowe stosowanie prawa karnego, w tym realizacja zasady trafnej reakcji karnej.

Mając powyższe na uwadze, wobec tego, że wniosek obrońcy skazanego H.K. o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego został osnuty wyłącznie na krytyce ustrojowych rozwiązań prawnych dotyczących trybu powoływania sędziów przyjętych przez ustawodawcę, należało dojść do wniosku, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Dlatego też Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[PŁ]

[a.ł]